

Nationalekonomisk Forening

afholdt Møde Torsdagen den 22de Marts. Hr. Premierløjtnant **Antonio Leigh-Smith** holdt foranstaaende Foredrag om

kommercielle Forhold i Kina.

Hertil knyttede der sig følgende Diskussion.

Overkrigskommissær **Madsen** ytrede, at han, der i Embedsmedfør i flere Aar havde beskæftiget sig med Handels- og Samfærdselsforhold i Østasien, efter sine Undersøgelser ikke kunde være ganske enig i, hvad den ærede Indleder havde meddelt her i Aften. Da imidlertid en Fremstilling af disse Forhold vil fremkomme andetsteds, saa skulde han (M.) her indskrænke sig til nogle ganske faa Bemærkninger. Hvad Kina angik, som jo fra gammel Tid havde stor Interesse for os, da havde den aarlige Vareomsætning i de 14 Traktathavne tilsammen en Værdi af ca. 2000 Millioner Kroner; denne betydelige Handel var fordelt paa forholdsvis faa Firmaer, hvoraf der var 340 i det egenlige Kina; regnede man hertil 60 i Hongkong, hvilket var højt anslaaet, kom man til det Resultat, at hvert af disse 400 Handelshuse havde en Omsætning af i Gjennemsnit 5 Millioner Kroner om Aaret. En saa stærkt koncentreret Handel maatte ganske vist levne et betydeligt Overskud, selv om dette fremtidig ikke vilde blive saa stort som tidligere. Efterat have omtalt den kinesiske Handelspolitik, som kunde spores i Li-Hung-Changs kraftige Forholdsregler, Betydningen af den mægtige Flod Yangtsekiang, der var en Grænselinje for forskellige Interesser, og efterat have bemærket, at indgribende og pludselige Omvæltninger i Handelsforhold ikke vare sandsynlige, ytrede Taleren videre, at naar vi her i det Hele beskæftigede os med disse Forhold, maatte det være af Interesse at udfinde, hvor der paa dette store Omraade

kunde vindes Plads for dansk Virkelyst. I Udførselen fra Kina kunne vi næppe for egen Regning deltage; Indførselen omfattede fornemmelig Opium, Bomulds- og Uldvarer samt Metaller: her var der heller ikke noget for os at gjøre, men det var jo muligt, at der kunde bruges mere af vort Smør og Øl, som allerede var en søgt Artikel derude, og usandsynligt var det ej heller, at Papir kunde afgive en Forretning, da det var en Gjenstand, som maatte betales meget dyrt paa de kinesiske Pladser. Noget Betydeligt kunde Alt dette næppe blive til; men derimod syntes Fragtfarten at frembyde flere gunstige Chancer for os. Naar vi i det omtalte Totalbeløb af 2000 Millioner Kroner fradrog c. 600 Millioner, som repræsenterer Værdien af de Varer, som udføres til og komme fra de Havne, der ligge udenfor Hongkong og Japan, blev der 1400 Millioner tilbage, der udgjorde Værdien af de Varer, som transporteres fra Havn til Havn indenfor selve Østasiens Grænser. Den Skibsfart, som knyttede sig hertil, er højst betydelig og udgjør henimod 15,000 Ind- og Udklareringer om Aaret. Føjedes hertil, at danske Skibsførere og Søfolk ere meget søgte derude, — i den siamesiske Handelsflaade findes saaledes et ret betydeligt Antal, ligesaa i Farten paa Havnene i Amurdistriktet, — og at vort Flag, Wan-chi (Korsflaget), fra gammel Tid er yderst vel set, saa vil man heri finde meget gode Støttepunkter for dansk Fragtfart. Hertil kom endvidere, at de kinesiske Myndigheder meget begunstigede Samkvemmet med og Foretagender, der udgik fra smaa Nationer.

Smith svarede, at fordi hvert Hus havde en Gjennemsnitsomsætning paa 5 Mill. Kr., behøvede det ikke at tjene meget; man havde Exempler paa Huse med langt større Omsætning, der vare fallerede. Desuden maatte man ikke overse, at en stor Del Varer omsattes i evropæiske Skibe for kinesiske Handelshuses Regning, og at det var fuldstændigt umuligt at afgjøre det indbyrdes Forhold mellem Evropæernes og Kinesernes Andel i den samlede Omsætning. Med Hensyn til Spørgsmaalet, om Danmark med Udsigt til betydeligere Vinding kunde tage Del i den kinesiske Skibsfart, maatte det vel indrømmes, at det danske Flag ligesom det nordtyske var højt

anset i Kina; men da de danske Skibe vare Sejlskibe, og da Sejlskibene utvivlsomt vare dødsdømte, vilde den danske Skibsfart neppe have nogen Fremtid for sig i Kina. De danske Sejlskibe havde sikkert ogsaa en Forudfølelse heraf; deres Antal var i jævn Aftagen. De Varer, hvori Omsætningen for en stor Del bestod, havde en saa betydelig Værdi i Forhold til deres Rumfang, at Fragten ikke spillede en saa stor Rolle som Sikkerheden og Hurtighed. Vel hindrede de høje Kulpriser Dampskibenes Anvendelse; men det var at vente, at de kinesiske Kulminer vilde blive bearbejdede. I ethvert Fald maatte Sejlskibene, inden lang Tid var gaaet, vige Pladsen for Dampskibene.

Viceadmiral **Bille** støttede denne sidste Udtalelse. Det var hans fulde Overbevisning, at Sejlskibenes Tid snart vilde være forbi; om en halv eller en hel Snes Aar vilde de neppe mere vove sig udenfor Evropa. Og for udenlandske Dampskibe vilde det neppe lykkes at konkurrere med de kinesiske.

Overkrigskom. **Madsen** maatte dog fastholde sin Tro paa, at der paa Skibsfartens Omraade vilde være Meget at udrette for Danmark.

Kand. polit. **Suenson** berørte den uhyre Modsætning mellem den kinesiske Luxus paa den ene Side og den kinesiske Fattigdom, det store kinesiske Proletariat, paa den anden Side. Det kunde være interessant at faa Meddelelser om Livsforødenhedernes Pris. Han spurgte, om Indlederen ansaa den temmelig udbredte Tro for begrundet, at de mange kinesiske Sager, navnlig Nipsgjenstande og andre Smaasager, der indførtes hertil, ikke skulde være forarbejdede af Kinesere, men af Evropæere, der havde nedsat sig i Kina.

Bureauchef **Falbe Hansen** spurgte, om der med Hensyn til Jordens Fordeling i Kina fandtes et Aristokrati, om Jorden var fordelt mellem nogle faa store Ejendomsbesiddere, eller om den var udstykket i mange smaa Ejendomme. Han ønskede ligeledes Oplysning om den industrielle Ordning, om den Rolle, Husfliden spillede.

Smith fremhævede Betydningen af de kinesiske Arbejders grænseløse Nøjsomhed; de leve af de forfærdeligste Ting, raadne

Fisk og alt Muligt. — De Evropæere, der indvandrede til Kina, holdt sig i Almindelighed for gode til at paatage sig simple Arbejder. De Smaasager, der udførtes fra Kina, vare vistnok forfærdigede af kinesiske Arbejdere. — Jordudstykningsen var i det Hele drevet meget vidt i Kina; store Godser kjendte man saa godt som slet ikke. — Husfliden spillede en betydelig Rolle; de Sager, der samledes i de større Magasiner, vare overvejende Husflidsprodukter.

Højesteretssagfører **Oct. Hansen** tvivlede noget om Rigtigheden af Indlederens Opfattelse af den Udvikling, Handelsforholdene i Kina gik imøde. Export og Import maatte følges ad: saalænge de kinesiske Kjøbmænd ikke satte sig i direkte Forbindelse med de evropæiske Markeder, maatte Evropæerne baade besørge Export og Import, og ikke — som Indlederen havde sagt — beholde det Ene og opgive det Andet. Taleren indsaa ikke, hvorfor man ikke i Kina skulde kunne arbejde med en rimelig Avance.

Smith indrømmede, at en rimelig Fortjeneste godt kunde opnaas; men Sagen var, at Evropæerne ikke vilde nøjes med en jævn Fortjeneste; det kunde derimod Kineserne, og derfor vilde Handelen gaa over i deres Hænder. Importforretningen kunde godt gaa over i kinesiske Hænder, samtidig med, at Exportforretningen forblev i Evropærernes.

Grosserer **Lerysohn** vilde ikke benægte, at Indlederen kunde faa Ret i sine Formodninger om den fremtidige Udvikling, men vilde dog fastholde, at Evropæerne endnu sandsynligvis vilde have en god Tid for sig.

Bankkasserer **Bing** spurgte om, hvorfor en Evropæer maatte bruge saa meget i Kina.

Smith: Fordi han vil leve anderledes, end Kineserne gjøre det, og fordi de sociale Forhold kræve det. Der var forbundet saa mange Ubehageligheder med Opholdet i Kina, at de Evropæere, der nedsatte sig her, til Gjengjæld forlangte et yppigt materielt Velvære; herpaa vilde de ikke give Afkald.

Dermed sluttede Diskussionen.